Ч. 234. Четвер 17 (30) жовтня 1902. Рік XII.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік	К	4·80
на пів року	„	2·40
на чверть року	„	1·20
місячно .	„	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К	10·80
на пів року	„	5·40
на чверть року	„	2·70
місячно .	„	—·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З ради державної. — Гостина даньского наслідника престола у цїсаря Вільгельма).

На вчерашнім засїданю парляменту вела ся знову довга дебата над справою страйків рільничих в Галичині. Промавляв насамперед посол Дашиньский, а відтак забрав голос пан президент міністрів др. К е р б е р, і відповідаючи на бесіди попередних бесідників, сказав, що на першім пляні галицких страйків стояла справа винагороди за працю, але опісля показала ся дуже виразно політична аґітация. Пан міністер сказав дальше, що мало нагоди до роботи через цілий рік а відтак велика подаж сил до роботи, суть причиною низької цїни, від 40 сотиків до 1 К. Єсть то низька платня, але треба взяти на увагу дешевість артикулів поживи і то, що вимоги, ставляні робітникови і видатність єго працї, не досягають зовсім тої міри, як в инших краях. Цїла надія робітників то жнива, коли єсть більший заробок і тодї платять або натураліями і 10-, 11-, і 12-тий сніп або готівкою від 1 до 4 корони. Робітники зголошують ся вже наперед, нераз навіть в зимі, причім не зважає ся на формальність контрактову; робітники стають до роботи або й нї. Заходам узисканя більшої платнї не можна нїчого закинути, доки рух той держить ся законних границь. Єсть однакож безсумнївно, що до страйку рільного у всхідній Галичині вмішала ся також політична аґітация і она то надала рухови страйковому головний характер. П. міністер наводив опісля приміри на доказ, що страйкуючі допускали ся насильства, що грозили смертию, що понищили збіже на двірских полях і на полях тих селян, що не страйкували. Дальше оправдував п. міністер і простував деякі наводжені пос. Романчуком і пос. Дашиньским ніби то дійстні події і надужитя старостів. В Яхторові не убито нїкого, лиш коли страйкуючі хотїли стягнути кількох гузарів з коний, кавалерия мусїла боронити ся і тоді покалїчено палашами кількох людий, але нїкого не убито. Число ранених було взагалї дуже мале. Число арештованих було первістно 440, а тепер по відчисленю засуджених виносить 27, з чого 15-ом доручено вже обжалованє. Наконець заявив п. Міністер, що видано розпорядок до судів, щоби скорочували слїдчий арешт обжалованим, щоби їх о скілько можна лишано на воли, а окремі сенати утворено лиш в Золочеві, бо там було найбільше справ карних. Що до радника Боцюркова, то міністер признав, що один з урядників політичних усунув Боцюркова з помежи страйкуючих, але слїдство дисциплїнарне розведено против него не з причини страйків але задля якогось факту з часу виборів соймових і закінчило ся тим, що єму що до сеї справи дано нагану.

Нїмецка праса обговорює тепер живо гостину даньского наслідника престола у цїсаря Вільгельма. Nordd. Allg. Ztg. каже: Гостина ся єсть знаком знаменитих відносин межи цїсарским двором а даньскою королївскою родиною, і з тим більшим вдоволенєм треба єї принимати, бо звістно, що цїсар єсть широ прихильний для короля Християна. Нїмецка держава, що у своїм внутрішнім уладженю опирає ся на пошанованю прав всїх, сполучених в ній держав, єсть також і для чужих держав, що припирають до єї границь безпечним і вірним сусїдом. Єсть бажанєм цїсаря і народу, щоби достойний гість на нїмецкій земли укріпив ся в переконаню, що в Нїмеччинї єсть всюди на клїн і найлїпша воля жити в тревалїй дружбі з Данїєю в інтересї обох держав.

Замкнене рахунків краєвого фонду за р. 1901.

Приготовлене краєвим Видїлом замкнене рахунків краєвого фонду за р. 1901 представляє ся слїдуючо: Видатки виносили 21,741.546 К, а позаяк буджетом ухвалено суму 21,345.624 К, тому були висші о 395.922 К. Доходи виносили 21,920.068 К, а позаяк буджетом ухвалено 21,333.224 К, тому були висші о 586.844 К.

З порівнаня показує ся, що вислїд дійстний є користнїйший від буджету о суму

---

1)

ТОРНІСТРУ на ПЛЕЧІ!

(З француского — І. К. Гісмана.)

По укінченю ґімназиї, мої родичі уважали річию доконечною, щоб я станув перед кількома старшими панами, що сидїли похилені над зеленим сукном, та піддав ся провірцї, чи мої відомости з мертвих язиків вистарчають до моєї зрілости.

Зложений іспит вдоволив їх. Мій успіх відсьвятковано обідом, на котрий змобілїзовано цїле родинне племя; всї они клопотали ся моєю будучностию і порішили остаточно, щоби я студиював право.

Перший іспит зробив я, оскілько мож, добре, а гроші на чесне другого року прогуляв з одною білявкою, котра часом удавала, що мене любить.

Як пильний відвідач Латиньскої дїльницї, я навчив ся не одного; заприязнив ся із студентами, які тут що вечера поглубляли дна склянок, пізнав їх політичні погляди і став набирати смаку в творах Жоржа Занда, Гайного, Едґара Кінета та Генриха Мюрґера.

Тревало се добрий рік. Я дозрівав щораз більше. Виборчі колотнечі під конець другого цїсарства не вспіли мене зацїкавити. Мій батько не був анї сенатором, нї демократом, і моя честилюбивість обмежала ся лиш до сего, щоби переняти традициї, які признавано від давного часу в моїй родинї.

Право не дуже було менї по нутру. Менї здавало ся, що кодекс видумано властиво на те, щоби сварливим людям давати нагоду, задля найменшого слова доспутувати до нестями. Навіть нинї ще вірю, що просто уложений параґраф не допускав би тілько ріжних порумінь.

Я пішов до голови по розум і став глядати заводу, якому я міг би віддавати ся без надто великої відрази, аж нагло небіщик цїсар сам менї найшов: єго нещаслива полїтика вчинила мене вояком.

Вибухла війна з Прусами. Правду сказавши, причини, які домагали ся мордованя цїлих армій, нїколи не були менї цїлком ясні. Я сам не відчував потреби анї убивати других, анї дати себе убити. Та як там не було, мене придїлено як мобілярного ґардиста до лїнійного полку, а при мундурованю звелено менї піти до голяря і о 7-ій годинї вечером найти ся в касарни.

Я ставив ся точно. По прочитаню імен часть полку кинула ся на улиці та до шинків.

Робітники в синїх блюзах і вояки без збруї, у високих камашах, сидїли в сердечних обіймах, ревіли марсиліянку та вибивали склянками до такту. Шапка з підвязкою і трибарвною стяжкою, затиснена глубоко на чоло, темно-синїй кабат з червоними вилогами, штани із синього полотна з червоними випусками: так сидїли ґардисти і ревіли, якби вскорі мали здобути цїлі Пруси. Дикий панував тут гамір; стуканє склянок об бляшані куфлики вояків, переразливі оклики, бренькіт розбиваних шибок у вікон.

Нагло бубненє заглушило всяку крикняву. З касарнї виступила нова ватага, котру повитано голосною втїхою та вересками. Вояки вапали з шинків, за ними їх своякн та приятелї, що побивали ся о честь помочи носити торністру. То була дика сутолока війска та цивільних людий. Мами плакали, менше зворушені батьки попивали вино, а дїти скакали радісно довкола і сьпівали тонкими голосами патріотичні пісні.

Так тягли ся ми при яркім сьвітлї блискавиць, що в ясних зигзаках прорізували хмари, крізь цїлий Париж. Парня доскулювала, а торністра давила; пило ся при кождім скрутї улиці, аж вкінцї дістали ся ми на дворець. Хвилю панувала глубока мовчанка, перериована лишень важким хлипанєм та ревом марсилянки, — відтак впаковано нас як звірять до ваґонів.

— Бувай здоров, Юльку, до побаченя, шануй ся та пиши скоро!

Послїдне стиснене руки, поїзд засвистав, і ми опустили дворець.

Стовпище яких пятдесятьох люда зглотило ся в одній скринї, що точила ся з нами кудись сьвітами. Деякі плакали ревними слеза-

190.922 К. Коли однак в наслідок збільшених доходів відпала потреба затягненя призволеної соймовою ухвалою позички на покрите буджетового недобору в квоті 1,985.681 К, тому фактичний вислід показує ся користнійшим від буджету о суму 2,181.171 К. Важнійші ріжниці заходять у видатках, з яких були між иншими менші: видатки санітарні о 12.019 К, на шупасництво о 6.700 К, на будівлі водні і меліорациї о 16.488 К, на уморене позичок о 76.757 К, на цїли рільництва і гірництва о 9.199 К, на промисл о 15.377 К, ріжні видатки о 40.360 К.

Доходи були висші; з краєвих доріг о 28.439 К, з закладів дотованих о 22.042 К, зі зворотів задатків з літ минулих 38.049 К, зі шкіл рільничих о 18.236 К, з краєвих оплат консумпийних о 620.577 К, ріжні доходи о 61.426 К; з краєвих додатків було більше о 1,772.355 К і тому відпала потреба затяганя позички в висоті 1,985.671 К. Стан всїх краєвих фондів з кінцем року 1901 виносив: в маєтках заробкових 38,088.937 К 47 с., в маєтках оборотових стан чинний 15,080.925 К 66 с., а позаяк звижка належитостий пасивних виносила 46,462.589 К 24 с., тому звижка стану пасивного виносила 31,381.661 К 58 с., отже стан чинний виносив 6,707.275 К 89 с.

З кінцем р. 1900 виносив стан чинний маєтку 4,516.622 К 76 с. отже з кінцем 1901 р., показує ся приріст маєтку о 2,190.653 К 13 с. З кінцем р. 1901 виказує замкнене рахунків краєвого фонду звижку доходів в сумі 178.522 К, тож та сума буде перенесена на р. 1903 і вставлена до буджету на р. 1903 яко І позиция доходів.

Новинки.

Львів дня 29-го жовтня 1902.

— **В промисловій школї в Кракові** відбуде ся чотирнайцятий з черги курс спеціяльний для обслугуючих машини і кітли парові, в часї від 3 падолиста 1902 р. до 28 лютого 1903 р., а опісля курс науки для машиністів. Кандидати мають зголосити ся до кінця с. м. в дирекциї школи, зложити 2 кор. вписового і виказати ся, що скінчили народну школу і практикували що найменше пів року в заводї слюсарскім або котлярскім.

— **Конкурс на стипендиї** розписує краєвий видїл з речинцем до 15 падолиста. Буде до роздання 170 стипендий всякого рода з фондаций, які стоять під єго управою. Компетенти мають складати поданя у своїх властий, долучаючи метрику, сьвідоцтво шкільне і убожества. Лиш в случаях, де розходило-б ся о яку специяльну фондацию, треба виказати ся і відповідними доводами.

— **Загальні збори членів товариства „Труд“** відбудуть ся в пятницю 31 жовтня о годинї 4-ій з полудня в льокалях товариства Ринок ч. 39 у Львові.

— **В Вижницї** над Черемошом в жидівскім заїздним домі стрілив до себе в самоубийчім намірі Гіполит Лукач з Дубовець, але лише зранив ся. Лукач допустив ся якоїсь крадежи і утїк до Вижницї та зі страху перед карою хотїв відобрати собі жите.

— **Нещасливі пригоди.** З Борислава доносять, що онодги згоріла там котлївня на „Потоцї“, а в огни погиб якийсь робітник, мабуть пяний. — Другий робітник, паляч, заснув при печи на „Волянцї“ і упав до кітла наповненого окропом. Нещасного витягнено з води зовсїм опареного, а по кількох годинах муки він сконав.

— **Напад на вояка.** Минувшої неділї, вояк, що стояв на вартї коло магазину пороху на Янівскім, побачив підходячого до магазину якогось чоловіка, котрого завізвав, щоби відступив ся. Коли незнакомий не хотїв того зробити, вояк змірив ся до него, як би хотїв стріляти, а незнакомий тогди кинув ся чи упав на землю. Вояк приступив до него і відставив до стражницї. Звідтам післали вояка Дмитришиного, щоби він повідомив о арештованю дотичну власть. Коли Дмитришин ішов дорогою, вискочило з рова кількох людий і напали на него та побили так тяжко, що єго безпритомного занесено до касарнї.

— **Від укушеня скаженим котом** помер в коломийскім шпиталі Михайло Орещук, коваль, по трох днях страшної муки. Шість неділь тому назад укусив єго домашний кіт, котрий опісля щез без слїду.

— **Про спроневірене в касї сьв. Вячеслава в Празї** доносять тепер, що на покрите розкрадених гроший мають послужити 17 камениць, власність сеї каси, вартости 1,230.000 кор. Як тепер показало ся, то предсїдатель управляючої ради, арештований о. Дрозд був також необмеженим паном у відділї заставничім. Онодги знайдено вязанку старих паперів, з котрих показало ся, що дефравданти під чужими іменами брали гроші з каси. Між иншими знайдено також доказ на то, що на богомільну подорож дв Риму взято з каси 13.000 К.

— **Концерт і вечерницї Соколів в Бродах.** Дня 16 падолиста с. р. відбуде ся в Бродах в сали тов. музичного музикально-вокальний концерт заходом львівского тов. ґімн. „Сокіл“ при ласкавій співучасти Вп. панї Туркевичевої, Всеч. о. Е. Купчиньского і Вп. п. О. Бережницкого зі слїдуючою проґрамою: 1. Людкевич: „Поклик до братів Славян“, відспіває хор „Сокола“ в супроводї фортепяну; 2. *** фортепян, відограє Вп. панї Туркевичева; 3. Вахнянин: „Молоді сни“, Вальдмайстер: „Працай“, відсьпіває хор „Сокола“; 4. а) Сарасате: Reverie, б) Млинарский: „Bercense slave“, відограє на скрипцї п. О. Бережницкий; 5. „Пісні народні“, відсьпіває хор „Сокола“; 6. Франко: „Каменярі“, деклямация, виголосить п. О. Т.; 7. Мендельзон: „Весна“, відсьпівають пп. С. і В.; 8. Кастенедер: „Сон цигана“, відограє на цитрі Всеч. о. Е. Купчиньский; 9. Корженко-Ярославенко: „Гимн' сокільский“, відсьпіває хор „Сокола“. Цїни місць: Крісло І-рядне 2.40 К, ІІ-рядне 2 К, ІІІ-рядне 1·60 К, партер 80 сот., для учеників і селян 40 сот. Початок точно о год. $^1/_2$8 вечером. — Зараз по концерті відбудуть ся в тій самій сали „вечерницї з танцями“. Стрій народний або візитовий. Вступ лише за запрошенем. Єслиби хто не одержав запрошеня, зволить ласкаво звернути ся до Вп. Івана Герасимовича, ц. к. адюнкта судового в Бродах.

— **З Камінки струмилової** доносять нам: Дня 18 с. м. прала Каролина Міллер з Лапаївки літ 38, жінка столяра, а матір 6 дїтий, біле над річкою Камінкою, де її по хвили застано неживу. Лїкар міский др. Ступницкий сконстатував, що померша будучи в 9-ім місяци вагітности, в наслідок болїв породових, а браку помочи закінчила жите.

— **Страшна катастрофа** навістила знову полудневі сторони Сицилії. З Катанії доносять що в тамошних сторонах були сими днями великі зливи, в наслідок чого ріки так прибули, що позаливали многі поля і виноградники, села і міста на кілька кільометрів далеко і широко. Вода розірвала зелїзницю, що іде з Катанії до Сиракузи, на цїлий кільометр далеко. Коло Бікокки стояла вода на полях і в селах на 5 метрів високо, та залляла околицю на 8 кільометрів далеко. Люди ратували ся на дахи домів і давали звідтам знаки взиваючі на

ми і наражали ся на глузоване других, якийсь підхмелений встромив горіючу сьвічку в комісняк і кричав на цїле горло:

— Най жиє Рошфорт, проч з Баденґетом!

Инші сидїли мовчки в самім кутї і похмуро вплялили очи в землю.

Нараз поїзд стає, я висїдаю.... Глуха ніч.... 12-та година 25 мінут....

Широкі поля простягають ся на всї сторони; далеко на вкритім хмарами небі зарисовує ся у яркому сьвітлї блискавиць якийсь дім з деревом попереду. Не чути нїчого, лиш стони машини, а з її широкого комина збивають ся ясні снопи іскор і як штучні огняні цьвіти лїтають кругом поїзду. Всї висїдають і підходять до льокомотиви, що подобає ночию на жевріючого огняного велитня. Перестанок треває добрі дві години. Червоно палає сиґнальовий стовп, котрого движеня трівожно дожидає керманич льокомотиви.

Ми удали ся опять на свої місця, коли якийсь чоловік, вимахуючи ліхтарнею, спішить нам назустріч і перекидує швидко з керманичом поїзду кількома словами. Сейчас з·точено поїзд назад на мертві шини, де полишено єго неподвижним. Нїхто з нас не знав, де ми опинили ся. Я вилажу з ваґона і ликнувши трохи горівки та гризучи кусник хлїба, сїдаю на ровї. В тій хвили надбігає з страшним шумом, войком та зіваючи полуміню, поїзд з артилериєю. Везе вояків, конї та пушки, котрих металеві дула полискують в темряві. Пять мінут пізнїйше ми пускаємо ся в дальшу повільну дорогу, лиш з довшими тут і там перестанками.

Вкінци починає свитати і я спертий о двері ваґона, втомлений трясенем та їздою, приглядаю ся околици. Крейдяні рівнини простягають ся до видокруга, подальше пасмуга блїдої зелени — рівнина, плоска країна довкола, спрагнена та пуста.... Сонце підходить чим раз висше; прецїнь раз може дібємо ся до мети. Коли ми вирушили вчера о 8-ій вечером, так насилу доперва около 3-ої до Шальон. Двох ґардистів ми втратили по дорозї; один вискочив з ваґона стрімголов у воду, другий розчерепив собі голову о стовп на мостї. Прочі, що рабували хати і городи біля стаций, зівали тепер товстими, набрескłими від горівки пиками, обкидуючи себе з одного кута ваґона у другий сьвіжими гильками садовини або листовками, які наломили з окрадених по дорозї курників.

Ми висїли точно в тім самім порядку, як всїдали. Нїчо не було готове, нї кантина та солома, нї плащі або збруя, — нїчо, рішучо нїчо, окрім кількох шатер, повних гною та гиді — останків по війску, що пішло звідси на границю.

Першого дня кождий вояк одержав кусник ковбаси, другого горнятко кави і так ми жили три днї в Мурмелян, визискувані жителями до крайности, і спали на голій земли, без соломи та накривала. Все те склало ся так, щоби накиненому нам ремеслу відобрати всякий смак до [illegible].

Коли ми розжили ся, подїлено нас на компанії, робітники одержали власні шатри, а так само міщани. Шатро, до котрого мене приміщено, було не погане, а коли нам удалось поспекати ся обіцянкою двох — трех лїтрів вина кількох немило вонючих камратів, заводових бродяг, ми уладили ся яко-тако.

Так проминуло пару днїв. Нам велено малими відділами йти на варту, де пило ся горівку без міри; бідні голодарі з Мурмелян були все пяні. Нечайно являє ся Конроберт на чолї свого штабу, щоби переглянути війско.

Бачу єго ще перед собою, як похилив ся у своїм сїдлї, з розвіяним волосем та підкрученими вусами на смаглявім лици. Загальне вибухло обурене, коли сей маршалок хотїв в нас вмовити, що нам на нїчім не збуває. І коли він над тим розводив ся, ми, щоби положити нашим жалобам конець, заревіли:

— Ран-плян-плян, до Парижа, до Парижа!

Конроберт побілїв як крейда і впакувавшись конем в нашу середину, заверещав:

— Капелюх на діл перед француским маршалком!

Залунав новий глумливий реґіт. Маршалок вхопив лише за поводи, погрозив нам пястуком і процїдив крізь затиснені зуби:

— Заплатите ви менї дорого, панове Парижани! — і відїхав із своїм штабовим майором.

Два дни після сеї приключки я занедужав від холодної як лїд керничної води так поважно, що чим борше мусїли мене відставити до шпиталю. По лїкарских оглядинах я збираю свої манатки і пріючи та кривуляючи у збройнім лаштунку, таскаю ся кудись під доглядом капраля. Шпиталь переповнений, отже мене шлють дальше.

Приходжу до найблизшого лазарету, де случайно лишило ся одно вільне ліжко, і мене там приняли. Відкладаю проте торністру і здогадуючись, що менї всякий свобідний рух заборонений, виходжу на двір, трохи перейти ся по городї. Нараз виступає з дверий якийсь чоловічок із шпаковатою бородою та котячо-зеленими очима. Руки встромив у кишенї довгого сїртука і кричить вже здалека до мене:

ратунок в той спосіб, що стріляли з пістолетів. Здає ся, що потопило ся богато робітників, котрі були занятї при роботі на зелїзници. На поміч вислано войско, але оно не може нїч го вдїяти і само не має де помістити ся та стоїть на поли під наметами.

— „Товариш“, ілюстрований календар на рік 1903, річник II. (Чч. 272 і 273 видавництва товариства „Просьвіта“.) 8°, сторін 236 + інсерати. Цїна 1 К.

Правдиву прислугу для нашого народа вчинило товариство „Просьвіта“, видаючи своїм коштом та заходом отсю книжку, якої вже перший річник з тамтого року здобув собі признанє найлучшого з усїх видаваних у нас календарів. Хто зважить, яку важну задачу має сповняти календар зглядом грамотної людини всякого стану, мусить признати, що видавник такої книжки пїднимаєть ся дуже важкого труду. Се не роман, анї збірка віршів або оповідань, які по прочитаню складаєть ся звичайно на полицю, щоб більше їх до руки не взяти. Ся книжка має подати щось більше, як приємну лектуру на кілька годин. Своїм змістом так вяжеть ся она з житем у всяких его умовинах, що треба єї читати цїлий рік. А потребує єї читати всякий, кому азбука не чужа, тому й розходить ся она в найширші круги суспільности тисячами примірників.

І отсю книжку зладжувано у нас доси звичайно в сей спосіб, що передруковувало ся з незначними змінами календарску часть з першого лїпшого старого календаря, подано два-три пусті віршики та оповіданя, для ока де кілька стереотипних інформаций і календар готовий. Так водило ся у нас до недавна. Доперва видавник „Товариша“ зірвав з шаблоном і показав, як властиво повинно ся робити календар, щоб осягнути свою цїль. Уклад, добір змісту, его актуальність, а передовсїм популярність викладу навіть научного материялу роблять „Товариша“ книжкою наскрізь оригінальною і від початку до кінця цїкавою. А вартість її тим більша, що не кінчить ся з кінцем року. „Товариша“ можна читати і по десяти лїтах з однакою користю. Все він лишить ся практичним і догідним підручником ріжнородного знаня.

Зміст „Товариша“ за 1903 р. не уступає в нічім цїкавістю першому річникови, зате богатством значно перевисшає! Многі практичні та загальні поради і замітки можуть придати ся навіть найінтелїґентнїйшій людинї. Замітні також численні ради господарскі і гіґієнїчні та розвідки про господарство рільне, пояснені добірними ілюстрациями. Є там і коротка але основна істория та пояснене страшних явищ природи, якими зазначила ся перша половина сего року, як землетрясене в Шемасї і вульканїчна катастрофа на Мартинїцї. Гарні ілюстрациї причиніють ся ще більше до зрозуміня річи. А вже зовсїм щось нового і оригінального, що приносить сегорічний „Товариш“, се короткий підручник науки гри в шахи. З доданої карти може кождий легко сам собі зробити фіґурки і шахівницю. Устав церковний для більшої вигоди тих, що его потрібують, долучаєть ся до календаря окремою книжочкою. Взагалї нїхто не повинен зволїкати з набуванем нового „Товариша“. Его розумні, практичні гадки та поради вже тепер станули-б не одному в пригодї.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 29 жовтня. При вчерашних виборах до сойму долїшно-австрийского, з куриї громад сїльских, вибрано в 20 округах кандидатів християньско-социяльної партиї (антисемітів) В однім окрузї мусить прийти до тїснїйшого вибору.

Прага 29 жовтня. Після вістий наспівших до тутешних часописий мав Є. Вел. Цїсар сказати до проф. Паляцкого, що волїв би, щоби професори унїверситету працювали радше на унїверситеті як на поли полїтичнім.

Льондон 29 жовтня. Анґлїя вислала до Туреччини дипльоматичну ноту в справі охорони неутральности пограничної анґлїйскої території в Аденї.

Арад 29 жовтня. Ґенеральний директор арадского банку промислового Бем спроневірив з каси банку 305.000 К. і прогрв на біржи.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1. мая 1902 після середно-европ. год

посп.	особ.	Зі Львова
відходить		
		День
	6·25	До Станиславова, Нїдвисокого. Потутор
	6·35	„ Лавочного, Мукача. Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачова, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Сколього, Лавочного від 1/7 до 15/9
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	10·35	„ Іцкан, Сопова, Берґомету
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачова
	11·25	„ Янова від 1/7 до 15/9 в недїлї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від 7/5 до 10/9 в недїлї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від 1/5 до 25/9
	3·15	„ Янова від 1/5 до 15/9.
	3·20	„ Зимноводи від 18/5 до 10/9.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·45	4·15	До Кракова, Відня, Бердиќа
2·51		„ Іцкан, Константинї, Букарешту
	8·16	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	6·25	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·20	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від 15/6 до 15/9.
	6·30	„ Янова від 1/5 до 15/9 в будні дни
	6·35	„ Лавочного Мукача, Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	10·05	„ Янова від 1/5 до 15/9 в недїлї і сьвята
	10·30	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	11·—	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова з Підзамча

посп.	особ.	До Львова
приходить		
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·10	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	10·25	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	1·23	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
	4·40	„ Стрия, Самбора, Борислава
2·35		„ Підволочиск на гол. дворець
	5·10	„ „ „ Підзамче
	5·35	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·50	„ Кракова
5 40		„ Чернівців
	3·14	„ Брухович
		Ніч
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
12 15		„ Черновець. Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	10.03	„ Янова від 1/5 до 31/5 і від 16/9 до 30/9 щодня, а від 1/6 до 15/9 в недїлю і сьвята
	7·04	„ Брухович від 7/5 до 30/6 і від 26/8 до 15/9
	8·50	„ Брухович від 1/7 до 15/9 що дня
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·30	„ Янова від 1/6 до 15/9.
	9·50	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·38	„ „ на гол. дворець
	10·50	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В містї видають білети їзди: Звичайні білети аґенция часописий Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7-ої рано до 8-ої вечером, а білети звичайні і всякі иньші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

— Мой, ти тут пощо?

Приступаю до него і пояснюю, що мене привело. Він вертить лїктем і реве:

— Махай! Він не сьміє сновигати ся по городі; мусить дістати одяг!

Вертаю назад до салї; якийсь інвалїд приносить менї каптур, шапку, штани, тихолази. Так закутаний придивляю ся собі в малім зеркальци. Боже великий, як я виглядаю в тім одязі! Із запалими очима, блїдою краскою лиця, коротко пристриженим волосєм, дуже довгим носом та лоснячими бородавками являю ся в тім мишковатім халатї, ярко-червоних штанах, великих тихолазах без обцасів та могутній, вовняній шапцї дійстно препоганим. Я не міг здержати ся від сьміху.

Коли відвертаю голову, бачу, як за мною нохожий сильно на жида спальний кумпан рисує мій образ в записнику. Ми стаємо швидко добрими приятелями; я прошу его, щоби кликав мене Евженом Лежантель, а він оповідає менї, що зове ся Франц Емонот. Маємо кількох спільних знакомих між молодими малярами і так забуваємо при естетичній забаві скоро про спільне нещастє.

Зближає ся вечір; нам подають тарілку юшки, в котрій пливає кілька зерен сочевиці, і шклянку чистої локричної води. Я роздягаю ся, радіючи думком, що можу спати без одежі та черевиків.

Рано, около 6-ої години, прокидуюсь від грімкого стуканя в двері та різких голосів. Сїдаю, протираю очи і бачу, як надходить маєстатично вчерашний пан, все ще у своїм широкім сїртуку, в товаристві кількох асистентів. То був майор.

Ледви війшов, а вже глипає зеленими, непривітними очима з лїва на право, загрібує руки в кишенях і вищить:

— Ч. 1 покажи-но ногу... свою дрантиву ногу... Так, она гнила, нога! Рана тече як потічок. Мити глинковатою водою, перевязки, пів порциї, добра склянка локриці.

— Ч. 2 покажи шию... свою дрантиву шию! Так, з нею чимраз гірше. Завтра виріжемо тобі золзи.

— Але-ж пане доктор...

— Я тебе не питав! Як ще одно слово скажеш, поставлю тебе на половину порциї.

— Але-ж, пане д...

— Мой дістане пів порциї! Пишіть: диєта, полоскане і склянка локриці.

Так ходив він до всїх недужих, заряджав для всїх; ранені, горячкові і наскірні, всї дїставали склянку локриці.

Він приступив до мене, здер з мене накривало, штовхнув мене кілька разів пястуком в живіт, зарядив на прочищене, звичайне питє локриці і сопучи посовгав підошвами дальше.

Житє серед таких условин було для нас дуже важке. Було нас двайцять один люда в одній комнаті. Лїворуч мене лежав мій приятель, маляр, праворуч якийсь трубач, дзюбатий як наперсток, а жовтий як жовч. То був штукар, що бігав на голові та руках і оповідав нам цїлком отверто, як то хитро-мудро протискаєсь він крізь житє; деколи сьпівав нам зворушливим голосом сентиментальні пісні. Я позискав собі его ввічливість двайцятьма су і просив его лишити нас в спокою, бо наші співмешканцї часто проявляли охоту починати з нами зваду.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Крехович[кий]

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).